

LBRIS

We know
books

Carolyn Wells

Noua prietenă a lui Marjorie

Traducere din limba engleză:
Brândușa Vrânceanu

Timișoara
2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WELLS, CAROLYN

Noua prietenă a lui Marjorie / Carolyn Wells; trad. din
lb. engleză: Brândușa Vrânceanu. - Timișoara : Nepsis, 2025
ISBN 978-630-6770-10-6

I. Vrânceanu, Brândușa (trad.)

821.112.2

Sursă foto copertă: imagine generată cu AI

DTP și copertă: Corina Rezai

Capitolul 1

O geantă enervantă

— Mama, ești acolo?

— Da, draga mea, ce este?

— Nimic. Voiam doar să știu. Kitty e?

— Nu, suntem doar eu și Rosy. Te deranjează?

— Da, foarte tare. Te rog să-mi spui, imediat când apare Kitty. Am nevoie de ea.

— Bine, draga mea. Mi-ar fi plăcut să te pot ajuta.

— Și mie. Cred că numai tu ai putea s-o faci!

Conversația aceasta misterioasă se explică prin faptul că, în vreme ce Doamna Maynard era așezată la o masă, în salonul cel mare și bine luminat, iar Rosy Posy se juca pe covor, lângă ea, Marjorie era ascunsă după un paravan mare, într-un colț îndepărtat al încăperii.

Cele patru panouri ale paravanului japonez erau aranjate în așa fel încât să formeze, în acel colț, o cameră

micuță. Marjorie stătea acolo, cu un aer zăpăcit, cu privirea în gol, lângă o grămăjoară de brocart¹ și satin verde, la care lucrase. „N-am mai văzut așa ceva!” murmură ea. „O întorci, e pe dos! O întorci iar și tot pe dos este. Mi-ar plăcea să mă pot sfătui cu Mama...”

Grămăjoara enervantă de brocart și satin trebuia să devină o gentuță elegantă, pe care Marjorie se străduia s-o lucreze, ca să i-o facă mamei sale cadou, de Crăciun. Dar, pentru că urma să fie o surpriză, desigur, și pentru ca Mama ei să nu vadă cadoul, Marjorie lucra la gentuță ascunsă în spatele paravanului. Era un aranjament extrem de convenabil pentru toți, întrucât, uneori, chiar și Kitty și Kingdon se furișau acolo, ca să confecționeze sau să împacheteze daruri ce nu trebuiau văzute până la Crăciun. Într-adevăr, la ora aceea, dintre crepuscul și cină, rareori rămânea colțișorul cu pricina neocupat! Se aplica o regulă strictă: nimeni nu avea voie să intre, dacă altcineva se afla deja acolo, decât, desigur, la invitația respectivului. Lui Marjorie nu-i plăcea să coasă și nici nu era prea pricepută la asta, dar se străduise să facă gentuța cu grijă, astfel încât să fie suficient de prezentabilă, pentru ca Mama ei să o poată folosi, atunci când mergea undeva și își lua lucrul de mână cu ea.

Midget cumpărase, așadar, un frumos model de brocart, pentru exteriorul genții, și un satin delicat, verde pal, pentru căptușeala ei. Cususe cele două materiale separat, apoi le unise în partea de sus, gândindu-se că,

¹ Brocart – țesătură de mătase de calitate superioară, înflorată sau ornamentată cu fire de aur ori de argint. (n. tr.).

dacă le întoarce pe dos, geanta va fi gata, cu căptușeală cu tot, și nu va mai trebui decât să o lege cu o panglică frumoasă, care să o strângă și să o închidă. Însă, în loc de asta, atunci când unise cele două materiale, nu se potriviseră deloc cum ar fi trebuit să o facă. Le cususe pe ambele pe dos, în speranța că, atunci când le va întoarce, cusăturile nu se vor mai vedea. Dar nu numai că acestea erau foarte vizibile la exterior, dar se zăreau numai părțile din spate ale frumoaselor materiale și oricât ar fi întors și răsucit Marjorie gentuța, nu reușea să o aranjeze bine.

Mama ei i-ar fi putut arăta unde era problema, dar Marjorie nu voia să strice surpriza, așa că stătu acolo, uitându-se fix la gentuța enervantă, până când apărură Kitty.

— Vino-ncoace, Kitty! o strigă ea, iar Kitty se strecură cu prudență după paravan.

— Ce s-a întâmplat, Mopsy? Oh, e geanta Mamei...

— Șșș! făcu Marjorie, ca s-o avertizeze, fiindcă pe Kitty o cam lua gura pe dinainte, iar Doamna Maynard era destul de aproape, să le poată auzi.

— Nu reușesc să o întorc cum trebuie, șopti ea. Vezi tu, dacă poți.

Kitty luă geanta cu toată bunăvoința, dar cu cât o întorcea și o răsucea mai mult, cu atât refuza aceasta, mai încăpățânat, să se întoarcă pe dos.

— Ai cusut-o greșit, șopti ea.

— Știu asta, dar cum ar fi fost corect să o cos? Nu pot să văd unde am făcut greșeala.

— Nici eu. Ar fi trebuit să se întoarcă, nu?

Kitty tot întorcea geanta, când cu partea brodată, când cu căptușeala în afară, dar cusăturile rămăneau vizibile, iar partea cea bună a materialelor, invizibilă.

— Niciodată n-am văzut ceva așa de ciudat! se miră Kitty. E vrăjită! Poate Kingdon ne-ar putea ajuta.

Acesta tocmai intrase în cameră, așa că îl chemară la sfat.

— E chiar ciudat, afirmă el, după ce i se explică, pe șoptite, situația. E întocmai ca geanta mea de patine, pe care mi-a făcut-o Mama, doar că la aia cusăturile nu se văd.

— Du-te și adu-o, Kingdon, îl rugă Marjorie, cu speranță. Poate că, dacă mă iau după ea, reușesc și eu s-o potrivesc pe a mea. Să n-o lași pe Mama să o vadă.

Așa că Kingdon luă din camera lui geanta pentru patine și, ținând-o ascunsă în sacou, se întoarse la nederitele lui surori.

— Degeaba. Nu înțeleg cum a făcut-o, oftă Marjorie, în cele din urmă, după ce examinează cu atenție geanta frumos lucrată, cu toate cusăturile ascunse și cu materialul și căptușeala pe față. O să fiu nevoită să i-o dau așa.

— Nu se poate! exclamă Kitty, uitându-se la obiectul acela ciudat.

— Nu am de ales, Kit! Mai e doar o săptămână până la Crăciun și nu pot să încep altceva pentru Mama. Mai am o mulțime de lucruri de terminat.

— A venit Tata! se bucură Kitty, auzindu-i vocea afară. Poate că el reușește să o repare.

— Bărbații nu se pricep la lucru de mână, răspunse Marjorie, dar chiar în timp ce vorbea, speranța îi încolți în

suflet, pentru că Domnul Maynard se dovedise de multe ori priceput la lucruri care, în teorie, erau în afara preocupărilor lui.

— Oh, Tată, vino puțin aici, te rog! Intră după paravan. Ieșiți afară, Kingdon și Kitty, ca să fie loc.

Cei rugați să iasă o făcură, iar Domnul Maynard intră și îi zâmbi fiicei sale celei mai mari, care era atât de necăjită!

— Ce s-a întâmplat, Mopsy Piticot? Ah, te chinuiești cu pălăriile? Doar nu te aștepți să cos de mână un tiv! Ce faci acolo, o perniță pentru canapea?

— Nu vorbi așa de tare, Tată! E un cadou de Crăciun, pe care îl pregătesc pentru Mama și nu-mi iese deloc. Dacă nu mă poți ajuta, chiar nu știu ce să mă fac. Am încercat în toate felurile, dar tot pe dos iese!

— Ce fire năzdrăvană trebuie să aibă! Dar ce este, de fapt?

Marjorie își apropie buzele de urechea tatălui său și îi șopti:

— E o geantă. Adică, ar trebui să fie o geantă pe care Mama să o poarte la cercul de cusut. Pot să o cos destul de bine, dar nu reușesc nicicum să o fac să stea cum trebuie!

— Mopsy, draga mea, știi bine că așa face orice pe lume să te ajut, dacă așa putea; dar mă tem că sarcina asta e mai grea decât pot eu duce!

— Dar, Tată, uite geanta de patine a lui Kingdon. Mama a făcut-o, oare nu-ți poți da seama, uitându-te la ea, cum ar trebui să fie cea făcută de mine?

— Hm, să vedem... Se pare că, dacă vreau să te scot din mlaștina asta de supărare în care te-ai afundat, n-am încotro! Păi, toate cusăturile Mamei sunt pe interior, iar ale tale sunt pe dinafară.

— Da. Cum putem să le întoarcem pe interior? Nu avem unde să le întoarcem.

Domnul Maynard examinează cu atenție ambele genți.

— Aha! zise, în cele din urmă. Știi cum bagă oamenii laptele în cocos, Marjorie?

— Nu, Tată.

— Ei bine, nici eu nu știu. Dar cred că am înțeles cum să punem aceste cusături pe interior, ca mătasurile tale frumoase să fie puse în valoare. Ai o pereche de foarfeci?

— Da, uite-le aici.

Domnul Maynard desfăcu cu iscusință câteva cusături, lăsând o deschizătură de câțiva centimetri într-una dintre marginile căptușelii. Prin deschizătura asta, trase cu grijă materialul pe partea cealaltă, întorcându-l invers. Când totul trecu prin deschizătură, netezi materialul bine și, ce să vezi! Geanta era așa cum trebuia, rămânând doar mica deschizătură din căptușeală, care trebuia cusută la loc.

— Asta trebuie s-o coși cât de frumos poți. Și nu se va vedea niciodată, nici chiar dacă ai zbura cu calul, pe deasupra, într-o noapte întunecată.

— Cusătură invizibilă, vrei să zici, răspunse Marjorie. Da, pot să fac asta. Oh, Tată, ce isteț ești! Cum ai știut tu să faci așa ceva?

— Ei bine, să fiu sincer, am văzut un loc asemănător, în căptușeala genții de patine. Așa că mi-am zis că, probabil, pe acolo trebuie întoarsă. Poți s-o termini, acum?

— Oh, da! Trebuie doar să cos un fel de teacă și să trec prin ea o panglică pentru șnururi. Mulțumesc mult, Tată drag! Tu mereu mă scoți din încurcătură! Mă temeam că nu ai cum să te pricepi la asta.

— Nu e chiar ceva ce fac în fiecare zi, de obicei; dar mă bucur să ajut o domnișoară, la nevoie. Mai ai vreo dorință, prințesă?

— Astă-seară, nu, curajosule domn! Dar poți să treci pe la noi, oricând ai drum.

— Și dacă intru tocmai când ești ocupată să pregătești ceva frumos pentru mine, tatăl tău cel nobil?

— Nici o grijă! Cadoul tău de Crăciun e gata și pus bine. M-a ajutat Mama la asta.

— Atunci, cu siguranță, îmi va plăcea. Îți spun la revedere și sper să ne revedem la cină.

— Bine, zise Marjorie, care cususe frumos locul rupt. Acum, făcea teaca pentru panglică.

Până la ora cinei, geanta era aproape gata, iar ea merse la masă cu inima ușoară, știind că poate termina cadoul pentru Mama, chiar în seara aceea.

— Anul acesta cui îi trimitem cina? întrebă Domnul Maynard, în timp ce familia se așeza în jurul mesei.

— Oh, familiei Simpson, spuse Marjorie, hotărâtă. Știi că domnul Simpson este încă la spital și sunt tare săraci!

Obiceiul familiei Maynard era ca, la fiecare Crăciun, să trimită o cină bogată unei familii sărace din oraș, iar anul acesta copiii aleseseră familia Simpson. Pe lângă cină, umpleau mereu și o cutie cu jucării, haine și tot felul de cadouri. Acestea nu erau întotdeauna complet noi, dar, cu toate astea, erau primite cu bucurie.

— O familie mare, nu-i așa? întrebă Domnul Maynard.

— Sunt foarte mulți, răspuse Kingdon. De toate vârstele și mărimile.

— Ei bine, le voi dărui tuturor pantofi și mănuși, din partea mea. Mamă, tu trebuie să te ocupi de mâncăruri și de orice le mai trebuie. Copii, voi puteți să faceți jucării și bomboane pentru ei! Nu-i așa?

— Da, sigur, zise Marjorie. Am pregătit lucruri tare frumoase. O să lipim poze pe lemn, iar Kingdon o să le taie, ca să iasă puzzle-uri din ele. Și o să facem albume cu decupaje, o să îmbrăcăm păpuși și o grămadă de alte lucruri.

— Și când o să le duceți pe toate la ei?

— Cred că ar fi mai bine să le ducem în Ajunul Crăciunului, spuse Doamna Maynard. În felul acesta, Doamna Simpson poate să-și pregătească curcanul și alte bunătăți din timp, dacă vrea. Sunt sigură că i-ar plăcea mai mult, decât să-i vină toate, pe neașteptate, fix în dimineața de Crăciun.

— Da, așa e, o aprobă Domnul Maynard. Mai trebuie să vedem cum vom petrece ziua de Crăciun.

— Eu cred că știu deja! râse Kingdon. Ne vom deschide cadourile lângă brad, în dimineața de Crăciun.

Bunica și Unchiul Steve vin și ei! Dacă e zăpadă, o să mergem cu sania, iar dacă e gheață, o să patinăm — oh, pur și simplu ador Crăciunul!

— Și eu, se bucură Marjorie. Și vom pune verdeață prin toată casa și coroanițe, legate cu panglică roșie...

— Și plăcintă cu fructe, și înghețată, amândouă! o întrerupse Kitty; Oh, n-o să fie minunat?!

— Și nu avem școală o săptămână întreagă! chicoti Marjorie, încântată. Mai mult de o săptămână, pentru că Crăciunul e joi, Anul Nou e tot joi, și avem vacanță și vineri.

— Dar Crăciunul și Anul Nou nu cad în aceeași zi a săptămânii anul acesta, Marjorie, spuse tatăl.

— Nu cad! Cum așa, Tată, doar așa se întâmplă, mereu! Nu e an bisect, nu-i așa?

— Ha, Mops, anul bisect nu contează, exclamă Kingdon. Sigur că întotdeauna cad în aceeași zi a săptămânii. Ce vrei să spui, Tată?

— Vreau să spun exact ce am zis: că ziua de Crăciun și ziua de Anul Nou nu sunt în aceeași zi a săptămânii, anul acesta.

— Vai, Tati, glumești! sări Marjorie, Crăciunul nu cade joi?

— Ba da, copilul meu.

— Păi, Anul Nou nu e joia următoare?

— Da, dar asta e anul viitor! Ziua de Anul Nou din acest an a fost acum aproape douăsprezece luni și a căzut într-o zi de miercuri!

— Oh, Tată, ce păcăleală! Bineînțeles că mă refeream la iarna asta, de-acum.